

OBVARS RELAAS

Luralyn vroeg me ooit: 'Hoe voelt het om dood te gaan?'

Omdat ik een behoefte aan geruststelling in haar vraag bespeurde, zei ik: 'Het voelt als vallen. Het is alsof de wereld krimpt tot een enkel lichtpuntje ver boven je, terwijl jij afdaalt in een eeuwige afgrond. Daarna... is het weg en is er niets meer.'

Maar dit ietwat poëtische antwoord is een leugen, moet ik bekennen. Ik kan natuurlijk alleen voor mezelf spreken, anderen zijn wellicht een minder beroerde dood gestorven en zachtjes weggeleden in een eindeloze sluimering, maar mijn dood was allesbehalve zachtzinnig.

Toen ik Al Sorna's zwaard over mijn ruggengraat voelde schrapen en aan die kant naar buiten komen, wist ik direct dat ik dodelijk gewond was. De pijn was precies zoals je je die misschien voorstelt. Maar pijn was bekend. Want ik was Obvar Nagerik, Gezalfde Voorvechter van het Zwarte Lemmet zelf, en ik genoot na hem de grootste befaamdheid bij de Stahlhast. Ik heb veel veldslagen meegemaakt en kan naar waarheid en zonder op te scheppen zeggen dat ik het aantal levens dat ik heb beëindigd niet zou kunnen tellen, nog altijd niet. In zo'n leven loop je ook verwondingen op, ook te veel om op te noemen, hoewel sommige langer in de herinnering blijven hangen dan andere. De pijl die in de Slag van de Drie Rivieren tot op het bot door mijn arm ging. De zwaardhouw die mijn sleutelbeen blootlegde op de dag dat we het eerste grote leger dat de koopman-koning op ons afstuurde in de pan hakten. Maar geen van alle deed zoveel pijn en bracht mijn trots zo'n grote klap toe als deze. Nu, zoveel jaren later, weet ik nog steeds niet wat meer pijn deed, de pijn dat ik van borst tot rug werd doorboord, of de zekerheid dat ik op het punt stond te sterven door de hand van deze verdoemde indringer, deze Naamdief. Want zijn woorden hadden mij kwaad gemaakt en in die tijd

overleefden degenen die me kwaad maakten dat zelden.

Hij is geen god. Je bent geen onderdeel van een goddelijke missie. Al die bloedbaden die je hebt aangericht zijn zinloos. Je bent een moordenaar in dienst van een leugenaar... *Zijn woorden. Hatelijke woorden, die me woedend maakten. En dat werd nog verergerd doordat ze waar waren; de waarheid ervan was al onthuld door het lied van de jaden prinses, alhoewel ik het in mijn hart al veel langer had geweten.*

Ik geloof dat het de woede was die maakte dat ik me aan het leven vastklampte, zelfs toen het bloed omhoogkwam in mijn keel, zodat ik geen lucht meer in mijn longen kreeg; zelfs toen ik van top tot teen crepeerde van de pijn en mijn ingewanden zich begonnen te ledigen, waardoor de machtige Obvar van weleer zich geen illusies hoefde te maken: hij zou weldra gewoon het zoveelste lijk zijn dat in zijn eigen stront op de onverschillige grond van de IJzeren Steppe lag. Zelfs toen faalde mijn greep op de sabel niet en hadden mijn armen voldoende kracht om hem uit het lichaam van Al Sorna los te trekken. Hij bleef rechtop staan, terwijl ik wankelend een stap naar achteren deed en iets terugbrabbelde. De woede en de pijn maakten dat de woorden die ik sprak niet in mijn herinnering zijn blijven hangen, maar ik zou graag willen geloven dat het tartend was zoals het hoorde, misschien zelfs nobel. Aan zijn wit wegtrekkende gezicht kon ik zien dat hij stervende was, terwijl hij strak en zonder terug te deinzen afwachtend naar me staarde. Ik hief mijn sabel op om hem af te maken en herinner me nog dat ik dacht: hij is niet bevreesd. Dat gaf me tenminste enige voldoening. Ik had weliswaar een reputatie van wreedheid verworven, maar in werkelijkheid heb ik er nooit plezier aan beleefd mannen te doden die smeekten.

Eerst vertrapte de ijzeren hoef van de hengst mijn dijbeen, zodat het bot brak als was het droog aanmaakhout, en viel ik languit. Er was geen tijd om weg te rollen, zelfs als ik er de kracht toe had gehad, want de klappen van het beest kwamen neer als een regen van ijzer die mijn botten verbrijzelde en mijn vlees openreet. Ik had gedacht dat de pijn van de doodssteek van Al Sorna het ergste was wat ik te verduren zou krijgen. Dat was een vergissing. Ik had niet de sensatie dat ik viel, er was geen kleiner wordend lichtpuntje dat me naar de gezegende vergetelheid zond, alleen maar de verschrikking en de folterende pijn van een man die werd doodgetrapt door een furieus paard, tot ik uiteindelijk overweldigd

werd door het gevoel dat ik werd uitgewrongen. Dat bracht een nieuwe vorm van pijn mee, die dieper ging en fundamenteeler was, een verzen-gende pijn, die zich een weg brandde tot in mijn wezen zelf, niet alleen lichamenlijk. Ik begreep dat de essentie van mijn ziel werd uitgerekt en uiteengereten, zoals vlees dat van een karkas wordt geschraapt.

Weldra ging dat gevoel over in een misselijkmakende, verscheurende desoriëntatie. In tegenstelling tot de leugen die ik Luralyn vertelde, viel ik niet toen ik stierf, ik stortte neer. Een zwerm aan beelden en emoties bestormde me en liet geen ruimte voor samenhangende gedachten. De pijn van mijn lichamenlijke zelf was weliswaar voorbij, maar deze kwelling was in vele opzichten erger, want ze bracht diepgewortelde angst en paniek mee en het wanhopige besef dat wat er voorbij het leven lag niets anders was dan eeuwige chaos. Maar toen de warrige beelden geleidelijk overgingen in een herinnering die ik kon thuisbrengen, nam de paniek af. Ik lag en keek door mijn kinderogen omhoog in de kille, boze ogen van mijn moeder. Jij eet verdomme meer dan de paarden, mopperde ze en ze duwde mijn hand weg toen ik hem uitstak naar de haverkoeken die ze had gebakken. Andere buiken zijn gezegend met Goddelijk Bloed, maar ik heb een veelvraat gekregen. Ze gooide een steelpannetje naar mijn hoofd en joeg me de tent uit. Ga het eten van andere kinderen afpakken, als je zo'n honger hebt! En kom niet voor het donker terug.

Deze herinnering viel uiteen en werd verward, tot er weer een beeld bleef hangen dat ik kende. Het gezicht van Luralyn, op de dag dat ik met Kehlbrand vocht. Dit herinnerde ik me goed, want ik had er zo vaak aan teruggedacht, tenminste, ik meende het te kennen. In mijn bewuste herinnering was het altijd het gevecht dat de overhand had, het gevoel van vuisten die op elkaar inbeukten en de ijzeren smaak van mijn eigen bloed toen Kehlbrand me de ergste aframmeling gaf die ik ooit had gehad. Maar het was nu anders; nu zag ik alleen het gezicht van Luralyn, dat vertrokken was van machteloze woede, terwijl de tranen uit haar ogen stroomden, en de klappen van Kehlbrand waren slechts afleiding. Toen veranderde haar gezicht in dat van een volwassen vrouw. Het riep een mengeling van lust en verlangen op, wat ik verafschuwde, maar wat ook heel hardnekkig was.

Wat een weerzinwekkend beest ben jij, Obvar.

Haar gezicht stond honend, half verlicht door de ondergaande zon en

het gedempte schijnsel van de tienduizenden vuren in de kampen rondom de Grote Tor. Ik weet nog dat ik dacht hoe mooi de veranderende kleuren op de gladde welvingen van haar gezicht waren. Ik proefde wijn op mijn tong, Cumbraelijns wijn, hoewel ik in die dagen geen idee had waar hij vandaan kwam en dat kon me ook niet schelen. Achter haar zag ik de lange gestalte van haar broer staan, gebogen over het lijk op het altaar. Tehlvar was ontkleed in de dood, wat als symbool bedoeld was. Zijn lange, gespierde lichaam was een bleek, slap ding, vol opdrogende vlekken van het bloed dat uit de messteek in zijn borst was gestroomd. Dat was de dag waarop de hogepriester Tehlvar de tweede vraag had gesteld, realiseerde ik me, terwijl ik toekeek hoe Luralyn met tegenzin een slok nam uit de wijnzak die mijn jongere zelf haar had aangeboden. Toen was het allemaal begonnen.

Ik voelde het allemaal weer toen de herinnering zich ontvouwde. Opnieuw die opkomende woede en begeerte na Luralyns inmiddels bekende afwijzing, die ik des te scherper voelde toen Kehlbrand haar bij zich riep en mij wegstuurde. Wat hier gezegd ging worden was niet voor mijn oren bestemd. En waarom ook wel? Wat voor wijze raad had ik te bieden? Ik zou de voorvechter van het Zwarte Lemmet worden, maar nooit zijn adviseur. Het verstrijken der jaren heeft me een scherper inzicht verschaft in de werkelijke koers die tot een punt in de geschiedenis leidde waarop de naam Kehlbrand Reyerik snel wegglijdt in het rijk der duistere legendes. Ik had gedacht dat het zou beginnen op het moment van mijn dood, maar nu weet ik dat het hier is begonnen, toen deze grote bruut naar het donkere kamp stampte om zijn frustraties te botvieren door middel van allerlei walgelijke handelingen. In zijn hart wist de bruut dat hij niet meer was dan een waardevolle hond, machtig en gevaarlijk, zeker, maar toch alleen maar een hond.

Is dit wat de dood is? vroeg ik me af, toen de herinnering weer veranderde en de Grote Tor en het kamp werden weggevaagd door dwarrelende mistflarden. Het eindeloos herbeleven van de pijnlijke momenten van het leven? Zo ja, kon ik dan met recht beweren dat ik het niet had verdiend?

Toen het visioen weer vorm aannam, leek mijn vermoeden bevestigd te worden, want ook dit was een ogenblik dat ik liever had willen vergeten. Ik stond naast Kehlbrand in de ruimte onder de Tombe van de Ongeziene

Machten. De lichamen van de priesters die we hier hadden afgeslacht waren weggerot. Het uitgedroogde vlees brokkelde van de droge botten in deze schrale, oeroude grot. Maar de bedorven lucht des doods hing er nog steeds.

Ik herinnerde me hoe verbaasd ik was toen hij er na de val van Leshun-Kho op stond terug te keren naar de Grote Tor. Een dergelijk grote overwinning zou een nacht van feestvieren hebben ingeluid, met alle uitspattingen van dien. Toen ik opgroeide was de honger, waardoor mijn moeder zo tegen me tekeerging, niet minder geworden en toen ik een volwassen man werd, waren er andere begeerten bij gekomen. Maar het Zwarte Lemmet stond geen feest toe. Toen de slachtpartij voorbij was en Luralyn haar gevangenen had uitgekozen, legde hij de stad in handen van een vertrouwde skeltir, samen met tienduizend krijgers, om een tegenaanval vanuit het zuiden af te slaan.

‘Ben je van plan om tegen Keshin-Kho op te trekken?’ had ik gevraagd, mijn hart vol van zowel verwachting als vrees. Hoewel ik altijd gretig de strijd aanging was dat fort een formidabele uitdaging, zelfs met onze gestaag groeiende gelederen.

‘Nee, oude vriend,’ zei hij. ‘We gaan naar huis. Het is tijd om ons voor te bereiden.’

‘Waarop?’

Ik zag dat hij zijn ogen een beetje dichtkneep toen hij naar zijn zuster keek. Nadat de stad was gevallen stond het gezicht van Luralyn enigszins somber, wat, naar ik aannam, kwam door haar teergevoeligheid, wat me altijd als zorgwekkend voorkwam, omdat het volstrekt niet paste bij een Stahlhast. Kehlbrand had echter nooit iets anders dan een absoluut vertrouwen in zijn zuster getoond, althans, tot nu toe. ‘Ik ben er nog niet helemaal uit,’ zei hij, terwijl hij zijn paard besteeg, ‘maar het vergt iets van jou, een dienst die ik met pijn in het hart van je vraag.’

‘Jij bent de Mestra-Skeltir,’ hield ik hem voor. Zelfs toen gebruikte ik zijn andere naam niet, zijn goddelijke naam, wat hij kennelijk liet passeren. ‘Vraag wat je wilt, ik doe het voor je.’

Hij keek me strak maar uitdrukingsloos aan en toen hij sprak, lag er een lichte mate van spijt in zijn stem, die ik zelden van hem hoorde. ‘Aan die belofte zal ik je houden, wapenbroeder,’ zei hij.

En dus reden we naar huis met de Stalen Horde achter ons aan. De

Tuhla werden naar het oosten en het westen gestuurd om zo veel mogelijk onrust te stoken bij de grensgarnizoenen, maar de Stahlhast reden naar het noorden, terug naar de Grote Tor, waar Kehlbrand me zei hem te volgen naar de Tombe en dat wat zich daarbeneden bevond.

‘Raak hem aan.’

Het oppervlak van de steen was vlak en zwart, afgezien van de goudkleurige aderen die erdoorheen liepen, aderen die leken te pulseren in het licht van Kehlbrands fakkel. Ik herinnerde me Luralyns afgrijzen van dat ding, die avond toen we de priesters doodden, en vond dat ik het haar niet kwalijk kon nemen.

‘Er komt iemand aan,’ voegde Kehlbrand eraan toe, ‘een vijand, van wie ik weet dat je hem niet kunt verslaan.’

Ik wendde mijn blik af van de steen en zette een brede glimlach op, om de onzekerheid te maskeren die de nabijheid van het meest gevreesde voorwerp uit de overgeleverde kennis van de Stahlhast opriep. Dit voorwerp was zo heilig dat er in de Eeuwige Wetten de doodstraf op stond als iemand er maar naar keek, tenzij hij door de priesters uitverkoren was. Maar de priesters waren dood en de Eeuwige Wetten slechts een overblijfsel uit de tijd van voor Kehlbrands opkomst, waar nog maar zelden over werd gesproken. Waar hadden de Stahlhast wetten voor nodig als we het woord van het Zwarte Lemmet hadden, het woord van een god?

‘Er is geen man die ik niet kan verslaan,’ zei ik.

‘O, die is er wel, wees daarvan verzekerd. Hij heeft mijn naam gestolen en binnenkort komt hij alles stelen wat wij hebben opgebouwd.’ Hij reikte over de steen heen en greep mijn arm. ‘Raak hem aan.’ Hij keek me aan met een wrede en onverbiddelijke blik in zijn ogen; dit was het gezicht dat hij opzette wanneer hij zich verhief boven de status van Mestra-Skeltir, het gezicht van het Zwarte Lemmet. ‘Raak hem aan en de machtige Obvar wordt nog machtiger.’

Het is moeilijk om tegen het bevel van een god in te gaan, ook al kon ik mijn twijfels omtrent zijn ware goddelijkheid nauwelijks onderdrukken. Tot dit moment had ik aldoor het idee gehad dat zijn dekmantel als het Zwarte Lemmet gewoon een krijgslist was, een middel om degenen die we tot slaaf hadden gemaakt en de volken die we weldra zouden onderwerpen, voor zich te winnen. Als dat zo was, dan was het zeker een geslaagde truc. Maar toen ik hem in de ogen keek, begreep ik voor

het eerst dat Kehlbrand Reyerik niet voor god speelde; in zijn eigen ogen was hij het Zwarte Lemmet en op dat moment geloofde ik dat ook. Al die jaren later kwam ik tot het inzicht dat het deze kleine ogenblikken van zwakheid zijn die ons te gronde richten, deze korte momenten, waarin rede en twijfel omvergeworpen worden door blind geloof en liefde.

Kehlbrand glimlachte tevreden en mijn vingers spreidden zich toen hij mijn hand met een klap op het oppervlak van de steen liet neerkomen.

Het was alsof ik een vlam aanraakte, maar de pijn was veel erger dan slechts schroeipijn. Het brandde door mijn hand en door mijn arm heen, helemaal tot in de kern van mijn lichaam. In mijn ogen explodeerde een wit vuur en het ging gepaard met gebulder, waardoor ik mijn eigen geschreeuw niet eens kon horen. Het vuur verdween even snel als het gekomen was en heel even keek ik in een paar ogen met zwarte pupillen in gele cirkels met groene vlekken, omgeven door een vacht met een ingewikkeld maar symmetrisch strepenpatroon. Tijger, drong het tot mijn gekwelde geest door, terwijl die ogen in mijn ziel keken. Ik hoorde geen woorden en zag niets achter die ogen, maar ik voelde de intentie scherper dan alle wonden die ik daarvoor of daarna heb opgelopen: honger. Diepe, vraatzuchtige, niet te stillen honger.

De ogen knipperden en verdwenen, waarna een grijze mist kwam opzetten en plotseling was alle gevoel verdwenen. Toen de mist optrok, merkte ik dat ik op mijn rug lag en opkeek in Kehlbrands bezorgde gezicht. 'Het was anders,' zei hij zacht en nadenkend, meer tegen zichzelf dan tegen mij. 'Waarom was het anders?'

'Anders?' kreunde ik, terwijl hij me aan mijn hand overeind hees.

'Ik heb de gaven al aan vele anderen voor jou geschonken, broeder. Zij waren wel in de war, maar hadden geen pijn.' Hij keek me met diepe rimpels in zijn voorhoofd intens aandachtig aan, wat me een onbehaaglijk gevoel gaf. Deze ontsteltenis was niets voor hem. 'Voel je het? Weet je wat het is?'

'Of ik het voel?' En toen Kehlbrand een gefrustreerde zucht slaakte vanwege mijn verbijsterde gezicht, voegde ik eraan toe: 'Het deed pijn.'

'En niets anders? Voel je niets anders?'

Ik deed een stap naar achteren, haalde trillend adem en lette niet op de bedorven lucht hierbinnen. Eigenlijk voelde ik alleen maar de naweeën van de net weggetrokken pijn. Mijn armen voelden even sterk als altijd,

maar niet sterker. De grijze mist was opgetrokken en mijn gezichtsvermogen was scherp, maar ik nam niets anders waar dan de solide materie van deze ruimte. 'Ik ben... mezelf, broeder.'

'Nee.' Hij schudde zijn hoofd en de fronsrimpels waren er nog steeds. Zijn stem klonk een beetje boos toen hij zei: 'Je lied is anders.' Hij hield zijn hoofd schuin en voegde er op een fluisterton aan toe: 'Ik weet niet of het me bevalt.'

Hij knipperde met zijn ogen en ik kon een lichte huivering niet onderdrukken, want op dat moment leken zijn ogen zo sterk op die van de tijger dat de pijn van daarnet weer opflitste. Toen verdwenen de fronsrimpels en zei hij terloops: 'Nou ja, het zal binnenkort wel aan het licht komen.'

'Misschien weet Luralyn...' begon ik, maar hij kapte me af.

'Nee,' zei hij op een vlakke, bevelende toon. 'En ik heb eigenlijk liever dat je vanaf nu het gezelschap van mijn zuster helemaal mijdt, Obvar. Ze vindt je normaal al irritant en eerlijk gezegd waren je attenties altijd ongegrond, ongepast zelfs. Per slot van rekening is zij de naaste, meest geliefde bloedverwante van het Zwarte Lemmet. Zij is niet voor jou.'

Toen, op dat moment, voelde ik het, door de steek van de afwijzing heen, die zei dat ik het hart van zijn zuster niet waardig was, door de kwaadheid om zijn neerbuigende toon van meester tegen slaaf heen. Door dat alles heen hoorde en voelde ik nog iets anders: het was alsof de woorden door twee afzonderlijke monden tegelijk werden uitgesproken, de ene met Kehlbrands achteloze, beledigende stembuiging, de andere met een sissgeluid, als van een valse straathond. De woorden waren identiek, maar de toon liet er geen twijfel over bestaan dat elk ervan een leugen was, dat elke lettergreep droop van valsheid. Het zei me dat, hoewel Luralyn het altijd heerlijk had gevonden mijn avances te negeren, dit niet de reden was waarom hij wilde dat ik haar meed. Hij is bang voor wat zij mij zal vertellen, en voor wat ik haar zal vertellen.

Mijn blik gleed weer naar de steen, een zwart blok waar verder niets opmerkelijks aan te zien was, afgezien van de gouden aderen erin, die nu nog levendiger pulseerden. Dit is zijn gave, begreep ik. Leugens.

'O, niet boos zijn,' zei Kehlbrand. Hij kwam glimlachend op me af en legde met een klap zijn hand op mijn schouder. 'In je hart heb je altijd wel geweten dat het zo zou gaan.' Hij gaf er een geruststellend en meelevend kneepje in. 'Er zullen volop echtgenotes zijn als we de zuidelijke landen

innemen. Ik heb gehoord dat koopman-koning Lian Sha een hele paleisvleugel vol heeft met de meest aantrekkelijke concubines.'

Een hond, meer niet, maakte de toon van het boosaardige kreng me duidelijk. Jij krijgt de restjes van de tafel van het Zwarte Lemmet toegeworpen.

Het instinct van een krijger is waardevol en in veel opzichten gelijk aan dat van een lafaard, want het is het scherpst in extreem gevaarlijke momenten. Toen Kehlbrand lachte en met broederlijke genegenheid aan mijn schouder schudde, wist ik dat hij me van het ene op het andere moment zou doden als mijn volgende woorden anders zouden zijn dan wat hij verwachtte van zijn trouwste jachthond.

'Zoals het Zwarte Lemmet beveelt,' zei ik en ik boog mijn hoofd.

Snel daarna kwamen er meer herinneringen; ze buitelden over elkaar heen als rafelige lappen in een wervelwind. De grote overwinning op het leger van de koopman-koning, hoe hun linies uiteenvielen onder de aanval van Luralyns begiftigde familie, de extase van het bloedbad dat volgde. De terugkeer naar de Grote Tor en de komst van de jaden prinses, in gezelschap van de gezerees en de Naamdief, die Kehlbrand zo lang verwachtte. Ik was er allang aan gewend het gevaar van een potentiële vijand in te schatten, maar deze vond ik verontrustend raadselachtig. Hij was lang en sterk, dat zeker, maar niet zoals ik. Hij was zeer intelligent, geslepen en bedreven, maar ik voelde geen enkel ontzag voor zijn scherpzinnigheid en eigenlijk was ik ook niet bevreesd voor hem. Misschien is dat wat me te gronde richtte, want als ik hem had gevreesd, had ik hem misschien inderdaad verslagen.

Toen kwam het lied van de jaden prinses en de waarheid die daarin lag was opnieuw onontkoombaar. Hoewel de gave van de steen me het vermogen gaf leugens te horen, wat me aardig rijk maakte als ik hem gebruikte in de goktent, zag ik niet hoezeer ik mezelf voorloog. Ik had mijn gekrenktheid door Kehlbrands kleinerende houding gesust door het respect dat hij me betoonde uit te vergroten. Stahlhast achten rijkdommen minder hoog dan de zuidlanders. Wij hechten wel waarde aan goud en allerlei andere schatten, maar roem is bij ons de ware rijkdom en mijn roem werd inmiddels alleen nog overstraald door het Zwarte Lemmet zelf en zijn goddelijk gezegende zuster. Dat werd mijn schild tegen de twijfel, een troostende vacht die ik om me heen kon slaan als de stem van die

wrede straathond me kwam tarten. Maar tegen het lied van de jaden prinses was geen schild bestand.

Het zijn allemaal leugens. Terwijl de tegelijkertijd prachtige en verschrikkelijke melodie van haar lied moeiteloos langs mijn afweer mijn ziel binnengleed, zag ik het. Al zijn bijval, al zijn geschenken, de zogenaamde broederschap die helemaal terugging tot in onze jeugd. Het waren leugens. Het lied dwong me hem met andere ogen te bezien, dwong me de gekunsteldheid van al zijn gelaatsuitdrukkingen te zien, de berekening achter alles wat hij zei. Te midden van dit alles onderscheidde ik twee dingen die wel oprecht waren: zijn liefde voor Luralyn en het geloof in zijn eigen goddelijkheid. Een leugenachtige god, maar in zijn eigen gedachten een levende god.

Er kwam een abrupt einde aan de stroom herinneringen toen Kehlbrand de jaden prinses neerstak en dat bespaarde me het spektakel van het duel met Al Sorna. Ik kreeg het gevoel dat ik op een of andere manier werd vastgezet, ergens in verstrikt raakte. Het leek wel een eeuwigheid, waarin ik niets zag, niets hoorde en niets voelde, behalve dat ingesloten zijn. Ik stelde me voor dat ik het razende bonken van mijn hart hoorde, maar begreep al gauw dat het slechts de herinnering was aan een hartslag, want ik bezat niet langer een hart, of een lichaam waarin het kon slaan. Ondanks mijn reputatie bestond er in mijn leven net zoveel angst als bij elke andere man die herhaaldelijk met de dood werd geconfronteerd. Maar ik had altijd het vermogen gehad de angst te beheersen, onder controle te houden en te kanaliseren in woede, die oplaaide zodra ik me in de strijd wierp. Maar hier was geen strijd; hier was alleen het besef van verstrikt zijn, als een vlieg die eindeloos kronkelt in het web van een spin. De angst ging al snel over in afgrijzen, het soort afgrijzen dat een mens in zijn totaliteit opslokt en hem laat schreeuwen, maar ik had geen mond om mee te schreeuwen.

Toen kwam het brullen, niet lang, maar woedend en ongeduldig. Woorden verstond ik niet, maar het bevel was onmiddellijk duidelijk: WEES STIL!

Mijn gezichtsvermogen keerde terug, terwijl ik in het web werd omgedraaid en ik een zekere nieuwsgierigheid door mijn wezen voelde zoe-men. Twee ogen maakten zich los uit het donker, ogen die ik eerder had gezien en die me aandachtig onderzochten. Hij gaat me opeten! was de

gedachte die uit de razende angst naar de oppervlakte borrelde. Ik voelde zijn honger, dezelfde bodemloze honger als daarvoor. Maar de tijger vond mijn ziel kennelijk weinig voedzaam, want hij hield zijn muil dicht. De opluchting die ik daarover voelde, verdween echter snel, want zijn ogen kwamen naderbij, koud en zonder te knippen. Hij brulde opnieuw, nu luider en langer en wederom was zijn bevel duidelijk: IK BRENG JE TERUG! EN JE ZULT ME VOEDEN!

Zijn wil omsloot me als een enorme vuist die een mug uitknijpt, waarna ik het gevoel kreeg dat ik uit het web losgetrokken en weggeworpen werd, als een plukje stof dat door een vormeloze leegte tuimelde. Ik bleef maar vallen, tot iets me weer opving, een volgend web, maar dit web bestond uit pijn. De pijn overspoelde me en smolt samen tot vurige bollen, die zich uitstrekten en ledematen werden. Al snel volgde nog meer pijn, fel opvlammend in een hart dat begon te werken, terwijl nieuw gemaakte ribben zich eromheen sloten. Tentakels van pijn gingen over in aderen en er viel een gordijn van vuur neer op de naakte spieren van een nieuw lichaam, een ander lichaam, dat een huid kreeg. Toen het lichaam zich rond mijn ziel verstevigde nam de pijn wat af, maar hij verdween niet helemaal, hij bleef in mijn buik hangen als een hete, woedende vlam.

Ik schreeuwde het uit van zowel nood als vreugde, blij dat ik weer een stem had waarmee ik kon schreeuwen. En ik had ook een huid waarmee ik de harde stenen onder mijn lichaam kon voelen en de streling van koele lucht. Maar de vreugde verdween snel toen de pijn in mijn buik erger werd en in zo'n hevigheid kwam opzetten dat ik wist dat die me zou doden.

'Het tegengif!' sprak een bitse, bekende stem. 'Schiets op!'

Er kwam iets scherps op mijn tong, wat me krampen bezorgde toen het door mijn keel stroomde, zodat ik bijna stikte. En opnieuw kwam diep vanbinnen die verschrikkelijke pijn opzetten, maar toen was het voorbij, verdreven door het smerige goedje dat ik had ingeslikt.

'Doe je ogen open,' zei dezelfde stem en ik voelde de greep van sterke vingers om mijn kaak. De tranen stroomden uit mijn ogen en ik knipperde en hapte naar adem vanwege het onbarmhartig felle licht uit een toorts die bij mijn gezicht werd gehouden. Hij stond over me heen gebogen en staarde me onderzoekend aan, hard en veeleisend.

'Heb je een boodschap voor me?' vroeg hij in de taal van de zuidelijke

landen en hij knipperde verrast met zijn ogen toen ik in de taal van de Stahlhast antwoord gaf. De woorden klonken ruw en leken niet te passen bij de mond die ze vormde.

‘Kehlbrand...’ kraste ik. ‘Broeder?’

Zijn hand gleed van mijn gezicht en hij ging rechtop staan, terwijl de barse onderzoekende trek op zijn gezicht veranderde in een verwelkomende glimlach. Wat ook de aard van mijn beproeving was geweest, de gave van de steen was er op een of andere manier in geslaagd in mijn ziel te blijven, want ik hoorde de leugen die hij uitsprak zo duidelijk alsof er een bel rinkelde. ‘Welkom terug, Obvar.’ En het valse mormel vertaalde: Het heeft me mijn hond teruggegeven. Misschien zal hij eindelijk van nut blijken te zijn.

Over het machtige fort Keshin-Kho lag een asgrouwe, smerige atmosfeer, die immuun leek te zijn voor de straffe noorderwind die vanuit de IJzeren Steppe woei. Er waren geen inwoners op straat, alleen rondzwervende en plunderende bendes Stahlhast, Tuhla en Vrijgemaakten. Hier en daar lagen nog wat lijken, maar de meeste waren na de val van de stad, twee dagen eerder, opgeruimd. Maar ik kon de hevigheid van de strijd nog zien aan de vele zwartgeblakerde ruïnes, die hun rook voegden bij de laaghangende bewolking die als een lijkwade boven ons hing.

‘Dertigduizend of meer,’ deelde Kehlbrand me mee, die mijn gedachten met typisch gemak kon volgen. ‘Dat heeft het me gekost om de stad in te nemen, Obvar. Het was een heel spektakel, moet ik zeggen. Ik heb al verscheidene geleerden aan het werk gezet om het verslag op te schrijven. Weer een hoofdstuk in het epos van het Zwarte Lemmet. Nadat het op gepaste wijze is gekuist, uiteraard.’

Hij sloeg me op de rug en ging me voor langs de kantelen op de binnenste en hoogste muur van de stad, en hij vertelde aan één stuk door over wat hij sinds mijn dood had gepresteerd, terwijl mijn nog altijd in verwarring verkerende geest moeite had de relevante details te bevatten. Ik had een heleboel gemist, waarbij de inname van Keshin-Kho wel de belangrijkste omissie was. Dit was al generaties lang de grote ambitie van de Stahlhast geweest en zelfs in mijn gedesoriënteerde staat zat de schaamte dat ik geen deel had gehad aan de val van de stad me meer dwars dan ik prettig vond.

‘Wees maar niet bang, oude vriend,’ zei hij tegen me, ‘als we naar het zuiden optrekken kun je naar hartenlust roem vergaren. Hoewel je nieuwe naam het applaus zal oogsten, helaas.’

Toen ik naar hem opkeek, werd ik plotseling overvallen door hoe vreemd het allemaal was. Kehlbrand was een lange man, maar ik was altijd langer geweest en ik merkte dat de nieuwe ongelijkheid in lengte me niet beviel.

‘Zit er maar niet te veel over in,’ stelde Kehlbrand me gerust en hij glimlachte met een ergerlijke mate van pret. ‘Als ik het goed begrepen heb, is dit pas je eerste schil. Misschien zal de volgende je beter bevallen.’

‘Waar...’ begon ik, maar zweeg toen de volgende golf van desoriëntatie over me heen spoelde. Er schoten beelden door mijn hoofd die ik nooit had gezien, verbonden met emoties die ik nooit had gehad. Een schil, bracht ik mezelf in herinnering. Dit is maar een schil, gestolen van een man die door middel van vergif op de rand van de dood is gebracht.

‘Ik moest hem eerst dwingen de steen aan te raken,’ had Kehlbrand me verteld in de eerste ogenblikken nadat ik wakker was geworden en duizelig en verward door de ruimte strompelde. ‘Anders zou je geen greep hebben gekregen op zijn lichaam. Het schijnt dat hij een weergaloze gave ontving om getallen te becijferen. Geen gave van groot belang, dat niet, maar we vinden er vast wel een nuttige toepassing voor.’

Ik klemde mijn tanden op elkaar en verdrong een vreemde herinnering die bij me bovenkwam, om me te concentreren op mijn vraag. ‘Waar is Luralyn?’

Kehlbrand stond abrupt stil en alle pret verdween van zijn gezicht. Zijn hand op mijn rug balde zich tot een vuist en hij haalde hem met een zucht weg. ‘Ze is er niet meer, oude vriend. Ze heeft het pad van het verraad gekozen.’

‘Heeft Luralyn... je verraden?’ Ik voelde geen enkele leugenachtigheid in zijn stem, maar wel zijn verdriet. Ik merkte dat ik opnieuw wankelde en zou misschien gestruikeld zijn als hij me niet had vastgepakt.

‘Alles zal je duidelijk worden gemaakt. Voorlopig,’ hij wees met zijn hoofd naar de straten in de bovenste ring van de stad, ‘wil ik dat je de rol speelt die we besproken hebben.’

We bleven staan bij de rand van de borstwering en keken neer op het enorme complex van de kazerne, de tempel en de binnenplaats onder ons.